

Arrest

nr. 144 512 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.
2. de Gemeente RETIE, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 6 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van de beslissing van de burgemeester van de Gemeente Retie van 14 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige zoon van verzoekster diende op 21 juni 2012 te Antwerpen een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in zijn hoedanigheid van EU-beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoekster diende op 23 juli 2012 te Antwerpen een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van ascendent van een Europeaan.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof naar aanleiding van de in punt 1.2. vermelde aanvraag op 22 januari 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2012 werd ingediend door:

Naam: L.(...) S.(...) M.(...)

Nationaliteit: Suriname ;

Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie : Betrokkene diende een aanvraag in overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar minderjarig kind L.(...) R.(...). Dit minderjarig kind heeft heden het verblijfsrecht (nog) niet bekomen. Vandaar dat betrokkene heden geen toepassing kan genieten van bovenvermeld wetsartikel. Bijkomend dient trouwens opgemerkt te worden dat betrokkene helemaal niet heeft aangetoond dat betrokkene zou ten laste zijn van het minderjarige kind, zoals in datzelfde wetsartikel omschreven. Wel integendeel, er werden bewijzen voorgelegd dat het (begrijpelijkerwijze) net omgekeerd is. Betrokkene kan het verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie niet genieten.”

1.4. Op 14 december 2012 trof de burgemeester van Retie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) ten aanzien van de zoon van verzoekster ingevolge de in punt 1.1. vermelde aanvraag. De zoon van verzoekster werd hiervan op 8 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §1, (...), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen 4, die op 21.06.2012 werd ingediend door:

Naam: L.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...) J.(...) C.(...)

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Het dossier is onvolledig. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 08/02/2013 (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

Voor te leggen documenten: een geldige ziektekostenverzekering voor het minderjarige kind, arbeidsovereenkomst van de moeder met recente loonstroken (november en december 2012).”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Ter terechtzitting werpt de Raad ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan samenhang tussen beide aangevochten beslissingen. De beslissingen hebben betrekking op verschillende personen, zijn het gevolg van onderscheiden aanvragen en hebben een verschillende juridische grondslag.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217 105).

2.3. De raadvrouw van verzoekster beweert ter terechtzitting dat er wel degelijk een samenhang bestaat tussen beide beslissingen omdat het verblijf van de moeder samenhangt met het verblijf van haar kind. De Raad beaamt dit, maar merkt op dat dit niet volstaat om de samenhang tussen of de verknochtheid van beslissingen aannemelijk te maken. Van verknochtheid tussen beslissingen kan slechts sprake zijn wanneer er een gevaar bestaat dat de rechter in een geding tegenstrijdige standpunten inneemt (RvS 25 juni 2013, nr. 224 038). Een eventuele vernietiging van de beslissing die in hoofde van haar minderjarige zoon werd genomen heeft geenszins tot gevolg dat het recht op verblijf van verzoekster erkend zou moeten worden. De raadvrouw van verzoekster toont met haar bewering niet aan dat de twee beslissingen, die in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten zouden samenhangen. Aangezien de raadvrouw van verzoekster ter terechtzitting geen voorkeur uit, wordt het beroep enkel geacht gericht te zijn tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, in casu de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 januari 2013 die betrekking heeft op verzoekster zelf.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de burgemeester van Retie van 14 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) in hoofde van de minderjarige zoon van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en “*van de rechtspraak van het Hof van Justitie*”. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat het niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding.

Het verblijf van tweede verzoekster is totaal onterecht afgewezen.

De moeder, eerste verzoekster, heeft immers op tijd kunnen aantonen dat zij een voldoende inkomen heeft.

De gemeente Retie gaf een bijkomende termijn tot 14.12.12 om bijkomende stukken voor te leggen. Ook dan heeft eerste verzoekster de gevraagde stukken binnen gedaan bij de gemeente.

Tweede verzoekster heeft bijgevolg recht op een verblijfsrecht o.b.v. de bestaansmiddelen van zijn moeder.

Op de bijlage 20 van eerste verzoekster wordt laconiek gemotiveerd dat eerste verzoekster niet ten laste zou zijn van haar kind!

Uiteraard is dit onmogelijk.

In dit verband kan verwezen worde naar het CHEN-arrest van het Hof van Justitie:

Zaak C-200/02

*Kunqian Catherine Zhu en Man Lavette Chen
tegen*

Secretary of State for the Home Department

(verzoek van de Immigration Appellate Authority om een prejudiciële beslissing)

„Verblijfsrecht - Kind met nationaliteit van lidstaat, maar verblijvend in andere lidstaat -

Ouders die onderdaan zijn van derde staat - Verblijfsrecht van moeder in andere lidstaat"

Samenvatting van het arrest

Burgerschap van de Europese Unie - Recht om vrij op grondgebied van lidstaten te reizen en te verblijven - Richtlijn 90/364 - Minderjarige onderdaan van lidstaat, die is gedekt door ziektekostenverzekering en ten laste komt van ouder die zelf onderdaan is van derde staat, over voldoende bestaansmiddelen beschikt en daadwerkelijk voor minderjarige zorgt - Verblijfsrecht, zowel voor minderjarige als voor zijn ouder, in andere lidstaat - Voorwaarden voor verkrijging van nationaliteit door minderjarige - Irrelevant

(Art. 18 EG; richtlijn 90/364 van de Raad)

Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht, verlenen de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt, het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Dienaangaande kan de in richtlijn 90/364 geformuleerde voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen niet aldus worden uitgelegd dat de minderjarige onderdaan zelf over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat hij zich kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid. Een dergelijke uitlegging zou immers aan die voorwaarde een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf zou vormen, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten.

Voorts kan de toepassing van de communautaire bepalingen niet worden geweigerd aan belanghebbenden op grond dat de verzorgende ouder door een verblijf in een lidstaat de voorwaarden heeft geschapen waaronder haar ter wereld te brengen kind de nationaliteit van een andere lidstaat kon verkrijgen teneinde vervolgens voor het kind en voor haarzelf een recht van duurzaam verblijf te verkrijgen. Volgens het volkenrecht behoort het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit immers tot de bevoegdheid van elke lidstaat, welke bevoegdheid met inachtneming van het gemeenschapsrecht moet worden uitgeoefend, en het staat niet aan een lidstaat om de gevolgen van de toekenning van de nationaliteit van een andere lidstaat te beperken door voor de erkenning van die nationaliteit met het oog op de uitoefening van de in het Verdrag voorziene fundamentele vrijheden een aanvullende voorwaarde te stellen.

(cf. punten 33, 36-37, 39, 47 en dictum)

Het middel is gegrond"

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 223 875).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van de koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Dit artikel bepaalt het volgende: *"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat(...)"*.

3.4. Verzoekster meent dat de beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. De Raad stelt echter vast dat verzoekster op 23 juli 2012 een aanvraag indiende als ascendent van haar minderjarig kind. Verzoekster betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat het

recht op verblijf van haar minderjarig kind (nog) niet werd erkend, waardoor zij evenmin in aanmerking komt voor een recht op verblijf. Met haar betoog over de opgevraagde stukken die betrekking hebben op de aanvraag van haar zoon, en het bewijs van haar bestaansmiddelen, richt zij zich tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van haar kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458).

3.5. Verzoekster haalt voorts in haar middel een aantal paragrafen aan uit een samenvatting van een arrest van het Hof van Justitie (HvJ, 19 oktober 2004, Zu en Chen, nr. C-200/02). Verzoekster past dit citaat uit het arrest van het Hof niet toe op haar individuele geval. Het louter weergeven van een aantal paragrafen uit een arrest kan bezwaarlijk als een middel worden beschouwd. De Raad merkt trouwens op dat verzoekster niet in het minst aantoonde dat haar minderjarige zoon gedekt zou zijn door een passende ziektekostenverzekering zoals het arrest vereist. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in de bestreden beslissing zou zijn miskend.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen zou steunen. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht noch een miskening van de rechtpraak van het Hof van Justitie.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. X van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeksters dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asieibeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tót weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tót weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 1 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus

geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeksters niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeksters is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan eerste verzoekster niet gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

3.7. Verzoekster geeft een vernietigingsarrest van de Raad weer en stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend, niet werd gemotiveerd. De Raad merkt echter op dat de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Het tweede middel mist bijgevolg elke grondslag en is ongegrond.

3.8. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeksters de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat eerste verzoekster gescheiden zou leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

*R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;
Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat eerste verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar kind. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”*

3.9. De bestreden beslissing houdt een weigering van het recht op verblijf in zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwijdering van het grondgebied van hetzij de verzoekende partij, hetzij haar kind is derhalve niet aan de orde zodat dient te worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN